

Det äbla, som fattas i själen,
Ej finnes i rof och i blod.

4. Et Adelskap wet jag i werlden
Det är: våra gärningars halt.
Allt annat är grader af flården,
Och graswen förblandar det alt.

5. I hugkomstens ewiga Tempel,
Skal tecknas blott det, hwad wi gjordt,
Och nyttans och uppsåtets stämpel
På stämpeln allena på stort.

6. Om fåfången rest Pyramiden
Mot aldmstens och Africas älf,
Dess lif är et skonsmål af tiden;
Men sanning har watelse sjelf.

7. Det goda wi jorden bestårde:
Det onda, wi gjort henne fri
Se där! den Diplome som har wårde,
Och ensam skall gållande bli.

8. En Titel, är wacker at bära
Och håldre förtjente jag den
En werldens Behårrstares ära
Den Titeln är: Människo-wån.

Tre stycken aldeles Nya

W i s d r ,

Den Första:

Slömans Wisa,
Låt weflingar prata om sorg och
besvär, &c.

Den Andra:

Bojkarne,
Jag minns den Huswa tiden &c.

Den Tredje:

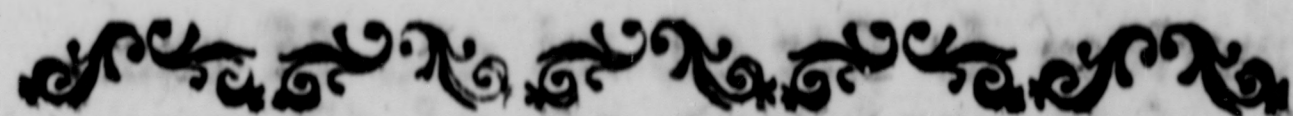
Min Zethy! om bördbrätt dig lyster &c.

Alla Tre kunna sjungas under fine be-
kanta och behageliga Melodier.

Å N S E U N , 1804.

Tryckt hos Pehr Ol. Nyman.

Kostar 1 Rik.

Låt wellingar prata om sorg och besvär,
Om faror och fruktan med mer;
Godt fartyg och Sjöman jag endast begär,
Och sen åt all råddhåga ler.
Om stångerna braka och gå öfver bord,
Och lusten blir stormig och tjock; ::
Klara dåcket, låt falla och anstalt bli gjord,
Att lantisa för resnader fock.
Tro ej, at jag smiler, fast mödan är svår,
Nej, helt munter i hjerta och själ;
Gödsynen i höjden, som ser hur det går, ::
Håller wakt om mit lif och mit wål.

Vår Präst han predika i Kyrkan en dag
 Om öde, och lycka, och mod;
 Att Allmæsten hjälper, fast månskan är swag,
 Och annat jag icke förstod.
 En han wiste, at Sparfwen kan icke förgås,
 Utan tillstånd af honom som styr, ::
 Med mer, hwaraf slutos och lätt kan förstås,
 Att han om vårt öde sig bryr.
 Låt stormen då wara, fast aldrig så swår,
 Präst war Sjömannens hjerta och själ;
 Det är Skyds-ängel, som ser hur det går ::
 Som håller wakt om mit lif och mit wål.

Min flicka, som annars är munter och glad,
Sist gret när om bord jag skull gå;
Hvad hjälper at gråta och snyfta jag sad
Din toka, kan du ej förstå: Ut

De långa lönsta färdmen,
Dem kände icke vi
Då bröfven var gifven,
Var vreden och förbi.

5. Ej skilnad til personer
Jag såg i nadjets dar,
Bondpojkar och Baroner,
Allt för mig lika var.
I glädjen och i yran
Den af oss rasta barn,
Som gaf den längsta lyran
Var den förnämsta far'n.

6. Ej sanning af oss följdes,
Uti förtjenst och fel;
Owäldigheten följdes
Wid minsta kågelspel;
Den trasigaste ungen
Wan priset wid vår bom,
Då han slog riktigt kungen,
Och Grefwen kasta bom.

7. Hur hördes ej vår flagan,
Wårt spåda hjerta swed
Wid bannorna af agan,
Som någon af oss led.
Hur glad at få tillbaka
Den glädje riset flöt
Min enda pepparkaka
Jag med den sorgsna bröt.

8. Men

8. Men mina ungdoms wänner!
Hur tiden ändrat sig.
Jag Er ej mera känner,
I känner icke mig.
De blifwit män i staten,
De fordna pojkarne,
Och tiskas nu om maten,
Och slåss om titlarna.

9. Med fyrti år på nacken
De streta i besvär,
Tungt i den branta backen,
Där lyckans Tempel är;
Hwad ger då denna tårnan,
Så sött i alla land?
Kallt hjerta under stjernan,
Gul hy och granna band.

Den Tredje:

Min Zethy! om brödrätt dig lyfter,
Mårt, lugnet är rättwisans Bror!
Och äran är oskuldens Syster,
Och Himlen är Systerens Mor.

2. Förgäfwes du ströter och lyser
Af purpur och urgammal släkt,
Det ädla, som hjertat ej lyser
Ej följer med namn eller dräkt.

3. Hwad del har den friborne trälen
I förfadrens bragder och mod?

Det